

virkelig forholdt sig saaledes, var det efter hans Mening fejl. Det viste sig, at det virkelig forholdt sig saaledes, og jeg indrømmer, at vedkommende senere ogsaa ere blevne fritagne for Bygningsafgift og for Øjeblikket ikke svare nogen saadan. Men dette er et Bevis paa, hvordan Administrationen fortolker denne Lovparagraf og synes at ville gaa Befolkningen saa nær, som det paa nogen mulig Maade kan lade sig gøre, selv om den derved tilsyneladende kommer i Modstrid baade med Lovens Aand og dens Bogstav. Hvad det her drejer sig om, er en Besværing fra Metodistsamfundet, der beklager sig over, at der er blevet paalagt en Forsamlingsbygning Bygningsafgift. Spørger man nu, hvad vedkommende Forsamlingsbygning har været brugt til i de senere Aar, lyder Svaret, at den er bleven brugt i Overensstemmelse med sin Hovedbestemmelse, nemlig til offentlige religiøse Foredrag, men ved Siden deraf har Good-Templarordenen faaet Lov til at holde nogle Møder der. Om det kun har været Møder for deres egne Medlemmer, eller om ogsaa Offentligheden har haft Adgang, kan man ikke se af de indkomne Oplysninger, men jeg tror, det kun har været for selve Foreningens Medlemmer. Under alle Omstændigheder have disse Møder kun været Møder til Fremme af Afholdssagen. Dernæst har Metodistsamfundets Ungdomsforening holdt Møder der, selvfølgelig kun religiøse Møder, og hvorvidt disse have været tilgængelige for Offentligheden, ved jeg ikke, men i alle tre Tilfælde har det altsaa kun været religiøse Møder og Afholdsmøder, der have været holdte i vedkommende Samfunds Bygning. Jeg er aldeles sikker paa, at hvis et saadant Tilfælde var blevet fremdraget, da vi stod i Begreb med at vedtage Loven af 1893, og hvis det Spørgsmaal var blevet rejst, om en Sal, der blev benyttet paa den Maade, skulde betale Bygningsafgift, vilde det langt overvejende Flertal have besvaret det Spørgsmaal med nej, og have sagt, at det kunde der ikke være Tale om, fordi de Møder, der holdtes, dels vare religiøse Møder, dels socialoplysende Møder, og Forsamlingshuse, i hvilke der afholdes saadanne Møder, kunde der aldrig være Tale om at paalægge Bygningsafgift. Imidlertid viser det sig, at Generaldirektoratet har en anden Opfattelse, og den synes at vinde Støtte hos den højtærede Minister. Jeg har forstaaet, at begge disse to Faktorer særlig hænge sig fast i, at det er Foreninger, der der holde Møder. Hertil skal jeg bemærke,

at dersom alle Forsamlingshuse, i hvilke Foreninger holde Møder, skulde være afgiftspligtige, betvivler jeg, at der blev en eneste Forsamlingsbygning her i Landet, som blev afgiftsfri. Alle Forsamlingshuse ejes enten af Aktieselskaber eller af forskellige Samfund, nærmest religiøse, men disse Foreninger skulde holde Generalforsamlinger og holde vel ogsaa andre Møder, og det er da klart, at de holde deres Forsamlinger og Møder i deres egne Forsamlingslokaler. Hvilket andet Sted skulde de vel ellers holde dem? Det kan ske, at de holde dem en, to, tre Gange om Aaret, men der er ogsaa religiøse Samfund, der holde dem en Gang om Maanedene, og det samme er Tilfældet med forskellige socialpolitiske Foreninger. Dersom den højtærede Minister vil gaa ud fra, at saa snart en Forening holder Møder i et saadant Forsamlingshus flere Gange, hvortil ikke andre have Adgang, maa den falde ind under Bygningsafgiften, saa vil jeg paastaa, at det kun bliver saare faa Forsamlingshuse, der blive fritagne for Bygningsafgift. Jeg vil henstille til den højtærede Minister at tage paa denne Sag med en lidt lempeligere Haand, end det synes at have været Tilfældet forhen. Jeg kan ikke forstaa andet, end at naar vi her have vedtaget Loven af 14de April 1893, som fritager Kirker, Forsamlingshuse og saadanne Forsamlingsale, hvor der holdes Møder, Foredragsmøder i videnskabelige, historiske eller lignende oplysende eller belærende Øjemed, maa i alle Tilfælde de Lokaler være fritagne, hvor der holdes religiøse og historisk oplysende Møder, og det er kun saadanne Møder, der have været holdte paa det omtalte Sted i Randers, skønt de maaske enkelte Aftener have været holdte i en snævrere Kreds for denne Forenings eller dette Samfunds egne Medlemmer. Jeg vil derfor henstille, at den Paragraf, som der her er Tale om, bliver lidt mere lempelig forvaltet i Fremtiden, end den har været i Fortiden. Jeg paastaa, at i Fortiden har hverken Lovens Aand eller Bogstav været fulgt paa den Maade, som det var Tanken, da Loven blev vedtagen i dette Ting.

Om den foreliggende Sag skal jeg ikke udtale mig. Jeg har sagt, at jeg ikke er enig med det ærede Medlem, der talte først. Jeg skal slutte med at sige, at jeg glæder mig over, at vi ere komne saa langt et Skridt frem paa dette Omraade. Jeg ved vel, at det ikke kommer til at spille nogen stor finansiel Rolle for Statskassen,